

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
— reklamációk és —
előfizetési pénzek küldendők
— **Maros-Vásárhely,** —
Szentgyörgy-utca 9. szám.
— ev. ref. lelkészi lakás. —

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Feltámadás.

Irta: Kovács László.

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki én bennem hiszen, ha meghal is él“ (Ján. XI. 25.)
Soha nagyobb ígélet emberi ajakról el nem hangzott, mint a feltámadás. Soha ígéletben többen nem biztak és többen nem kételkedtek, mint a feltámadásban. Soha kérdés tannyit nem irtattak, nem bizonyítottak és nem tagadtak, mint a feltámadást. És még is ma sem tudjuk, van-e feltámadás vagy nincs? Ha van feltámadás, hát hol van? Az alvilágban már nem lehet, — az nincs. A felhők utait összezárták. ott nem találtak. A csillag világok millióit hiába kérdezzük el nem árulják. Ha lesz feltámadás, mikor lesz? Mindjárt a halál után, ezer vagy milliárd esztendőök mulva. „Hisz ezer esztendő előtte annyi mint egy nap.“ És ha lesz feltámadás milyen lesz? Testi vagy lelki, tökéletes v. kevésbé tökéletes? Együtt fogunk e majd feltámadni, kik itt a földön szerettük, vagy gyűlöltük egymást, foly é tovább a kiméletlen harc önmagunk és embertársaink ellen. Velünk együtt támad-e fel az önzés, a gond, a fájdalom és szenvedés? És ha nem, letudunk-e mondani a harc gyönyöréről? A hus és vér vágyai és szenvedélyei között el tudunk e képzelni egy feltámadást örökéletet — békességgel és megnyugvással? Nem! Sohasem?

Feltámadás ígéréte! Krisztus feltámadásának diadalmas ünnepe, husvét! Jöjj a mint vagy! Hivő asszonyok bizonyágtételében, tavaszi ébredés lehelletében. Jöjj, mert több vagy nekünk, mint maga a feltámadás. Jöjj, fujd meg az örökélet harsonáját a bűnös világ feje felett, hadd riadjon fel az alvó leikiismeret, hadd szégyenüljön meg a gög és képmutatás, hadd piruljon az erkölcszelenség!

Kiáltsd a bünterhelte világnak, a börtönök sápadt lakóinak: Reszkessetek, a halál vár reátok! A halál után a feltámadás és a feltámadás után az ítélet.

Jöjj feltámadás hite, diadalmas husvét reggele! Emeld fel a csüggedő sziveket. A jókat bátorítsa a győzelem reménye. Az igazság szava zengjen mint a spharak zenéje.

Az eszmények szeretete hódítson, győzőn és boldogítson mindenütt mindenkit, mert a halál után jön a feltámadás és a feltámadás után jön a — jutalom.

Jöjj feltámadás hite! Diadalmas reggeled sugara hintsen reményt a szenvedő betegek halvány arcára. Hozzon vigasztaló hirt az örökavasról a testi és lelki fájdalmakra. Fogd fel tündér szárnyaidon a haldoklók utolsó sóhaját s megtört szemök tekintete előtt tárd fel az örök tavasz virágtelt mezőit. Jöjj és a koporsók mel-

lett enyhítsd a fájó sebét, töröld a könnyet — sugjad nekünk: csak a viszontlátásig!

Jöjj, Krisztus feltámadásának dicső ünnepe husvét! Diadalmas reggeled fénye ragyogja be az ég és a föld határait, világítsa meg a közelt és távot, hozzon életet a hegyek és halmok tájaira.

Jöjj feltámadás hite! Mennyei fényed ragyogása árássa szét sugarait a lét és nem lét határait. Világítsa meg cselekedeteinket, indítsa magába szállásra, megtérésre, — hozzon életet a lelki világ sivar mezőire, először önmagunkban, a családban a társadalmi és nemzeti életben. Jöjj míg nem késő, míg a halál reánk nem borul, nagypéntek előtt: hogy tudjunk meghalni és feltámadni azzal, a ki minket úgy szeretett, hogy az ő életét adta mi érettünk. Jöjj, Isten kegyelmének drága ajándéka. Feltámadás ígérete enyhítsd a földi nyomort!

S a megtérés könnyei között, a bűnbánat porában, az élet terhe alatt, bár összeroskadva, égre függesztett szemekkel, hadd szóljon nekünk is a mi Megváltónk biztató szava „jőjjetek ti Atyámnak áldottai . . .“ Jöjj feltámadás ígérete! Krisztus feltámadásának diadalmas ünnepe husvét! Jövel!

Levelek Berlinből.

Berlin, 1907 márczius 4.

Szeretném, ha Berlinnek hü leírását tudnám adni, de érzem, hogy erre egy rövid levél keretében még művész lélek sem lehet képes, annál kevésbé én, aki jól tudom, hogy mikor azt képzeljük magunkról, hogy szárnyakkal magasságban repülünk: itt a földön — porban járunk.

Hanem mégis megkísérlem, hogy egy távlatot adjak s így csak a kiemelkedőbb monumentumokat fogom felemlíteni.

Németország szive dobbanása felé fordítom a tekinteteket. Mi lenne az más mint a *Kngl. Residenzschloss*? Hiszen nemcsak mi nézünk feléje kíváncsisággal. Európa szeme is rajta csüng s várja, lesi, hogy ez a hatalmas energiájú uralkodó, II. Vilmos, mit fog üzeni a világ politikusainak abban a beszédben, a melyet a birodalmi-gyűlés megnyitása alkalmából fog az új rendekhez intézni? Hogy kuruckodni fog az bizonyos; mert nagy az ő öröme azon a diadalon a melyet a két hatalmas ellenségen a *vörös és fekete rémen* — a csak most lefolyt képviseléválasztások alkalmával vett. Azon a nemzetköziség legyűrése,

ezen pedig a nemzetietlen ultramontanizmus visszaszorítása által. És az ő öröme, egész Németország öröme. Még a leginkább érdekelt szociál-demokrata körökben sem veszik tulságosan zokon az őket ért veszteséget s elismerik, hogy rászolgáltak a mikor az ultramontán centrum-párttal szövetkeztek nemzetük külső hatalmát és erejét dokumentáló flotta és gyarmetügyi javaslatok ellen. Elismerik; de azért a kés-hegyig menő harcz kölcsönösen kilátásba van helyezve.

Nagy, világkormányzó gondolatok szülő-helyéül egészen méltó és alkalmas ez a hely. Európa egyik legszebb palotája, az öt bejárattal bíró s hétszáz helyiséget magában foglaló ó-épület, a mely a renaissance egyik remeke, hosszukás négyszögben épült, három emelet magasságban, lapos födélzettel, a mely fölé emelkedik a remek kupola, nyolcz kherub által gömbön tartott kereszttel, hetven meter magasságban.

Külső sötét tömege az bizonyos, hogy nem ér fel a mi királyi palotánkkal. De ebben élet van; sőt a fény, pompa, gazdagság, s a nemzeti történelmi becsűlő tárgy sokasága oly hatalmas benyomást tesz a szemlélőre, hogy szinte kibeszélhetetlen.

Ki lenne képes leírni az egyes szobák berendezését, műkincseit?

Hanem a vörös sas teremről szólanom kell! E teremben van fehér damaszt-selymen gazdagon hímözve a Hohenzollern-sas. Hatalmas, tömör ezüst keretekben velencei tükrök s a tükör asztalokon káros gyertyatartók, fa-utánzatai ezek azoknak a nagy ezüst drágaságoknak, melyek ércét a hétéves háboru idején pénzverőbe adták. De az a sas! Mintha szárnyalni akarna. Sas-szemei mintha prédát sejteneének. Hol, merre? . . . Képzetelem eláll. Csak gondolok fájdalmas, bús sóhajtással reád drága nemzetem, a ki ott vergődsz tehetetlen gyámoltalanságodban egy másik sas karmai között s minden idődet, minden még meglevő erődöt belviszályban töltöd s ha terített asztal mellől szépen szónokolsz valamely szent-ügy érdekében, azt hiszed, hogy már meg is valósítottad azt és ha a téged körül folyó sötétségben lankadatlan kezek buzgó igyekezete gyertyát gyújt, már megdöbbsz a nagy világosságtól. Pedig a szó-beszéd, a hangzatos jelszavak ideje már lejárt. Kitartó, önfeláldozó, becsűletes munka ez a mai kor igénye. Ez szerezt minden nemzetnek erőt, tisztességet . . . Ellenben a gyenge elbukik! . . .

A barokk-izlésű lovag, illetőleg trónterem pedig főekessége a palotának. A hírnéves sas rend ünnepi teame is egyuttal, a hol minden év január 18-án gyűléseznek e rend lovagjai. Felavatási ünnepüknek megfelelő képét tükrözteti vissza a Capitelsaalban, Werner híres festő remek képe, a mely I. Frigyes ábrázolja a mint fényes ceremónia közben lovaggá üt egy arra kijelölt nemest.

A vörös-bárony terem, képtár egyúttal ma radnak el s ezek elé lépik: az aranyos csardánál

pompázó fehér-terem, tetőzetének közepén a Brandenburg és Hohenzollern cimere. Különösen szép lehet e terem, mikor a hat ampolnából özönlik ki a villanyos fény s azok mindenike 3500 gyertyafénnyel bír.

Nem hagyom még el e hatalmas épületet, bár a percek is megvannak számlálva a kivételes kegyért, hogy egy pillanatra is betekinthettem a fényes rezidenciába. A császári család itthon van.

A királyi palota kápolnáját is megnézem. Bizony, ráfér lábamra a posztó-papucs melybe belebuvok; mert mozaikon járunk. A falak is gazdag aranyozás és festményei műremekek. Mint ág. ev. templomban itt is oltár van. Az oltár fölött az Utolsó vacsora képei és négy oldalt a kupolát tartó nyolcz iv alatt a négy evangelista szobra. A Krisztus születése, feltámadása, Szentlélek eljövetele csupa ájtatos hangulat! Az oltárfedés keleti monolit-alabástrom, drága oszlopokon, a melyek egyikét valamelyik egyiptomi alkirály ajándékozta. A nagy oltárkereszt, gazdagon aranyozott ezüst s rajta, drágakövek csillognak. A kápolnának két szószéke is van karrarai márványból. És a karos gyertyatartók, melyeket kőoszlopok emelnek? . . . Pompeji ásatásakor földszinre került márvány-remekek. Kétezer esztendő után is oly szépek, épek és a gyéren világító művészi festésű ablakokon beözönlő napsugár megszinezi azokat. Kétezer esztendő!

S míg lelkem az idő végtelenségének sulya alatt majdnem leroskad s hangulata egy szívem mélyéből eredő fohászban keres e szent falak között könnyebbulést, — oda túl a császári lakosztály falai között, új élet öröme teszi felmagasztosultá a családi boldogságot.

A császári pár szokott automobilon kirándulásáról, hájos, serdülő leánykájával s fiával visszaérkezett. Hamarább a rendes időnél, mert . . . mert . . . a trónörökös-pár, három napra. udvari látogatásra elkelt utazzék s ez idő alatt „jó polgári“ szokás szerint: a nagyanya fog közvetlen felügyeletet gyakorolni a csecsemő-unoka felett. Várják is repeső örömmel: Csakugyan udvari fogat érkezik s ki száll belőle a „legijjabb Hohenzollern“ — dajkája karján, akinek éppen az a nemzeti viselete mint a többi német dajkának, akik a Tiergarten kanyargós ösvényein szelölőztetik Németország jövő nagyjait — és egy udvarhölgy kíséretében. És az egész család az ajtóban várja. Bizonyára kézről-kézre adják. összecsókolgatják. Akárcsak a polgár-embereknél szokás.

Egyébként nem ujságot mondok azzal, hogy a császári család igaz, boldogságos, egyetértő, gyermekszerező, szülő-tisztelő családi életet él; szigorú erkölcsösség és evangéliumi vallásosság jellemzi.

A királyi várpalota után a Lustgartent említsem? Vagy a hatalmas szobrokat? De hogy hagyhatnám

említés nélkül a kgl. Marstall-t, az előtte levő Neptunkuttal. Nem futhatunk el a Vilmos császár szobra előtt sem, a mely Reinhold Begas műve s mielőtt eljutnánk a III. Frigyes Vilmos p. király lovasszobrához, ime a Dóm remek épülete köti le a figyelmet, a mely 110 meter magas és sziléziai homokkőből renaissance-stilusban épült. Berlin főtemploma. Voltaképen három részből áll: 1. Az istentiszteleti hely; 2. a keresztelés, esketés részére szolgáló helyiség és 3. a Dóm hivatalos helyiségei. Berendezéséről nem szólok. Ellehet képzelni, hogy az egész művészi becsü, hanem az orgonát külön ki kell emeljem, a mely mögött a budapesti Bazilika nagy hírü orgonája is messze elmarad.

Most sorban a Régi muzeum, Pergamon Muzeum a Frigyes császár Muzeum, Uj Muzeum s a Nemzeti képtár jönének, de inkább élvezetem az olvasót a Zeughausba, a német nemzet diadalmas hadjáratának muzeumába.

Minden nép büszke hadi tényeire s boldog hősei dicsőségeinek említésekor. Ma és a jövőben minden nemzetnek s így a magyarnak is a békeesség fegyvereivel kell a diadalmat szerezni, azáltal, hogy öltözködünk világosságba, miveltségbe s harcoljunk az előhaladás és tudomány fegyvereivel — mindazáltal, ha nemzeti székes-fővárosunk valamelyik előkelő helyén, ott p. o. a királyi palota tözsomszédságában fennálló muzeumban, össze lennének gyűjtve mindazok a fegyverek a melyekkel osztrákok, németek, tatárt, törököt vertünk s nemzetünk fővárosában a nyugati miveltséget védelmező hadi eseményei művészi képekben örökíthetnék meg azokat az áldozatokat, a melyek a mai nyugati kulturállamokat hálára ez uton is serkentének, — bizony mondom, büszkébbek lehetnénk magyar mivoltunkra!

A Zeughaus-ban pedig ott látjuk nemcsak a német őskori fegyverzeteket, hanem a Dán, Francia, Osztrák és kínai hadi zsákmányt, ágyukat, fegyvereket, lófarkokat, zászlókat. Szemem keresi köztük az én drága magyar népem színét is . . . és nem találok a mi feletti örömben, keblemből feltörő sóhajom csak kétféjű-sasos, sárga-fekete lobogók szárnyait lebbenti meg. Tehát mégis van valami jó abban, hogy hadseregünknek nincs magyar jelvénye? Idegen nemzetek hiába keresik a trófeumok között a magyar színt és elhihetik, hogy mindig igaz volt az egyik Rákóczi-nóta, hogy: „a magyart német fegyver nem fogja!“

Azaz csak várjunk egy kissé. Azok a Mária zászlók mikor, miért, hogyan kerültek ide? . . .

De tovább . . . tovább! . . . A világváros kavargó forgatagában a Königsstrassén fekvő városházát is meg kell, hogy nézzük, mely a főbejáró felett 94 méteres tornyával messziről felhívja a figyelmet. Nem

győzőm eléggé bámulni e szép épületet, a melynek külső falain levő szobrászati művek a régi és új Berlin élettörténetének eseményeit adják elé, hazugság, képmutatás nélkül. Mondanom sem kell, hogy a Bismarck, Moltke és a nagy Vilmos képei, szobrai seholy sem hiányoznak a falakon, folyósokon. És bizonyos örömmel tölt el, hogy a diszterem főekességét képező 1878. évi berlini béke-kongresszust ábrázoló festményen ott látom gr. Andrássy Gyulát, kitűnően megfestett honvéd tábornoki egyenruhában. E képpel egyidejűleg egy másik képről is szólok. Hamisítatlan jó humorú derült mosolyt fakasztó kép ez. Nagy Frigyeszt ábrázolja, aki Berlin utcáján lovagolva összekerült egy bámézkodó diák csoporttal.

A király megszólítja őket:

— Mit keresnek az utcán? Nincs iskola?

— Mire úgy lesugárzik a derüs ifjuság egyik kópé-arcu Burschának arcáról a válasz, a mint a tréfás gondolat agyán átvillan:

— Hát a király még azt sem tudja, hogy ma szünnap van?

Az avatag Nemzeti színház a Schiller-téren, Schiller szobrával, az Egyetem a maga részben kész, részben épülő-félben levő építményeivel is elmarad mellettünk s sorjában az udvari épületek, mint a trónörökös lakása stb. stb. mind mind, mert az Unter den Linden-en át a Brandenburgi kapuhoz megyünk.

A Brandenburgi kapu pedig nemcsak név, hanem egy művészi alkotás. Az athénei Acropolison levő Propileum utánzata. Hat hatalmas dór-oszlop által képezett öt boltozatos átjárója van a díszkapunak, melynek magassága 71, szélessége 61 meter.

A ritka szép díszkapu koronája a rézbe öntött quadrigát vezérlő Victoria istennő alakja, a melyet a Franciák az 1806-ik diadalmas napoleoni hadjáratok alkalmával elvitték, diadalmi-jeléül annak, hogy ők e kapu alatt vonultak be Berlinbe. És hét év múlva? A németek már visszaszerezték, régi helyére visszahelyezték, 1871 ben pedig a Porosz-Francia háborúból diadalmasan visszatérő német sereg Franciaországot megalázva ugyanezen kapun vonult be fényes menetben, a melynek élén a Császár, Trónörökös és Bismarck haladtak.

Általában érdekes e nagy német-világvárosban az, hogy bármerre fordul az ember, mindenütt ott látja azokat a diadalmi emlékeket, a melyek az előbb is említett háboru után, a francia milliárdoknak köszönik lételüket. Hogy sietett ez a nép: az egész hadisarcot köbe faragni, márványba vésní, ércbe önteni, hatalmas emlékművek mellett köznevelési, népművelési intézményekbe fektetni, hogy ezek mind hirdessék a german sasnak a francia-gloiret elhomályosító dicsőségét, Németország nagyságát és erősségét, ámbár hogy mint egységes állam Európában egyik legfiatalabb!

Már megint egy diadalmi alkotáshoz jutottunk; ez a Siegestsäule, hatvanegy méterre merészen feltörekvő oszlopával — melyet a nemzet az 1864, 1866, 1870—71 évi győzelmek emlékére emelt. Nézem az arányosan tagolt s az ország dicsőségének talapzatán álló kitűnő emlék-művet, a melynek csiszolt márványa még mindig tündöklök a napsugárban s ragyog nem csak a magas csúcsán álló gazdag aranyozású Victoria Borussia, hanem az egész mű, a melyet igazi művészi ihlet alkotott. A csigalépcsőn járva pedig elgondolkodom, hogy mekkora nemzeti önérték és energia kellett beleférjen abba a Vas emberbe, a ki kitervezte a német-egységet s aki a legyőzött népek ágyúiból 60 legnagyobbat*) ez oszlop falába építtetett be, hogy egymásután következő nemzedékeknek hirdessék a diadalt ebben a modern kolozsban, melynek nagy szabású domborműveiben Königrätz, Sedan, Páris, Berlin hadi eseményei minden szónál hangosabban beszélnek. De mennyi vér tapad mindehez! Ez a gondolat az egyedüli árnyék, a mi itt a fény nyomában jár.

* * *

... Hanem elmegyünk a Thiergartenbe is! És ha a 255 hektárnyi területet magában foglaló parkot végig nézem, eszembe jut, hogy nemcsak Fővárosunk, de a legtöbb vidéki város is tanulhatna Berlinton. Egy egész erdő a város közepén. És igazi nemzeti kegyeletet tanúsító alkotásokkal. Példás rendben tartott utai, a melyek egyuttal a császári család kedves sétá, illetőleg kocsizó helyei — műalkotásokkal gazdagok. A képviselőház, a Bismarck szobor, a Német Gyarmati Múzeum, a Nemzeti kiállítás parkja, a Siegesallee, a nemzet nagyjainak 32 szobrával, a Rolandkut, Luiza királyné szobra, a Goethe-emlék, Wagner Richard szobrai mind olyan alkotások a melyek csodálattal töltik el a szívet és irigységgel, a maga nemzeti erejében, öntudatában, miveltségében szabadon fejlődő német nép iránt.

Most pedig szünetet kell tartak. Pihenem kell s főleg fontolóra vennem, azt a körülményt, hogy szóljak-e még egyéb a nagy világot érdeklő külső dolgokról?

Ugy hiszem, hogy nincs miért. Most pedig rátérek a minket közelebből érdeklő kérdésre: Berlin egyházi és emberszereteti alkotásainak ismertetésére. Hogy csak a főbbeket méltathatom, az csak természetes s hogy csak halvány mása az eredetinek a mit nyújtók, az is önként értetődő!

Tóthfalusi József.

*) 20 francia, 20 osztrák, 20 dán ágyú.

Engedjétek, hogy jöjjenek én hozzám a kis gyermekek, és meg ne tiltsátok őket; mert ilyeneké az Istennek országa.
Márk X: 1.

Zichy Mihály: Hogy volna, ha Krisztus ma megjelenne a földön.

Konkoly-Thege Miklós felvétele a Zichy Mihálytól kapott fénykép-reprodukció után.

Isten ígéje. Feltámadt az Úr!

„Felevén pedig az angyal, mondá az asszonyoknak: ne féljétek ti; mert jól tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt; mert feltámadott, a mint megmondattok.” Máté 28. 5—6.

Előttünk még a szomorú Nagypéntek a maga sötét képeivel; előttünk még a legmegrázóbb, a legkinosabb halálnak irtózatossága: a kereszthalál s előttünk van még — kedves olvasóim — az a sok és nagy, kínos szenvedés mit a nagy Mester szenvedett ama napon az emberektől, azoktól, a kiket a legjobban szeretett, azoktól a kikért munkált, küzdött, terjesztette Istennek országát, hirdette a megváltásnak fenséges eszméit és a kikért odaadta aztán egész életét is!

Ime az Atya, az Isten, a Szeretet: a Fiuban!
De a hívő szív, a vizsgáló lélek ott láthatja most, ott van a Nagypéntek sötét színezetű képe előtt az isteni kegyelem és hatalom, az isteni szeretet és jóság is a maga végtelen gazdagságával.

A Nagypéntek sötét képén, fényes sugarak!
Jézus felséges életét befejezte e földön s áldást-hintő, boldogságot hirdető szent tanait, megváltói munkásságát megpecsételte kínos halálával.

De e halál mellett ott van az élet, új ég és új föld!
Csüggedés, lemondás, kínos gyötrelem, kételkedés szállotta meg a tanítványok lelkét s úgy látszott, mintha ama nagy sötétség és homályosság, mely a nagy természet képét hirtelen elborította, a halálnak ama napján, mintha a külvilágnak nagy megrázódása a lelki világban folytatódott volna.

De a sötétséget, fényes nap követi, a csüggedés nyomában mindig ott ragyog már a reménység csillaga! Ama lelki rázkódás és csüggedő lemondás is, mely megszállotta a tanítványok lelkét a gyásznap után Isten kegyelméből csak rövid időre terjedt ki.

A halál angyalát, az élet angyala követi s azt a nagy követ, melyet a kérelhetetlen és sötét lelkű hatalom a sir szájára gördít, ama fényes szárnyu, fehér angyal eltávoztatá s szólott a drága keneteket hozó siró asszonyoknak: „Jól tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek, nincs itt, mert feltámadott”. Igen, feltámadt az Úr bizonynyal!

Nem beszélek nektek — kedves olvasóim — nem arról a remek szép evangéliomról, melyet minden ragyogó tólnál szebben, felségesebben írtak meg azok az egyszerű, lelkes követek, nagy apostolok, kik részben közvetlen tanúi voltak a husvéti dolgoknak, azoknak a felséges jeleneteknek, melyek világot teremtettek, új eget és földet formáltak.

A könyvek könyvét vegyétek kezeitekbe s ott azokból lássátok meg, mint tett bizonyosságot a dicső Mester, Istennek szent fia, azokról, a melyek a mennyi Atyától reá bizottak s melyeket az ő világnak Istentől ihletett prófétái előre jósoltak.

Most a Feltámadás szent ünnepén igazán magatokba mélyedve, ébresszétek lelketeknek szűnyadó, elfojtott érzelmeit, szentérezéseit, tegyetek ti is bizonyosságot, — Istennek ünneplő népe — arról, kinek megváltottai vagytok az Úr Jézus Krisztus által.

Legyen e szent ünnep mindnyájunkra nézve igazán a feltámadás napja az ujjászületés kezdete, hogy így levetkőzve eddigi gyarlóságainkat; valóban a Feltámadás szent ünnepét hirdessük.

Az isteni kegyelem, jóság és szeretet a legdicsőségesebb fényben: a feltámadásban, a maga tökéletességben nyilatkozott meg e fényes napon.

Feltámadt az Úr! Örömmel hirdessük, ujjongva szóljunk, magasztaljuk a Feltámadásban: Istennek jóságát, ki a sötét sírnak mélyéből Életet hozott ki minékünk, hogy el ne vesszünk, de éljünk igazi életet!

S legyünk aztán így hű követői a krisztusi eszméknek, legyünk méltó megváltottai az Örökkévalónak s bizzunk benne. — mert mint Pál apostol mondja — „ez Isten erős alapja megáll e pecsétirat lévén rajta: Ismeri az Ur azokat, a kik az övéi”.

Tavaszy Sándor.

Egyháztársadalmi élet.

Titkári jelentés.

(Vége.)

Az általános működésről vázlatosan ennyiben valék szerencsés beszámolni. Vagyon helyzetünket számszerű adatokkal a pénztári jelentés fogja feltárni a tisztelt kösgyűlés előtt, melynek főbb tételei a következők:

A pénztári forgalom főbb adatai 1905. (junius 18 től december 31-ig): 1. Bevételek: 1. Tökészaporulat 251 kor. 17 fill., ebből új alapítványok 100 kor., a többi tökécsített kamat. 2. Rendes tagsági díjakból 320 kor. 3. Pártoló tagsági díjakból 32 kor. 4. Jótékony célú estély (japánestély) jövedelme 1980 kor. 44 fill. 2. Kiadások: 1. Élelmiszer segélyek értéke 27 kor. 44 fill. 2. Pénzsegélyek 180 kor. 3. Estélyrendezés költségei (japán-estély) 811 kor. 79 fill. 4. Kenyérosztások költségei 135 kor. 64 fill. 5. Szolgafizetés 30 kor. stb.

1906. (egész évről): 1. Bevételek: 1. Tökészaporulat: 1390 kor. 25 fill., ebből új alapítványok 350 kor., tökécsítés (pénzkészletből, adományokból) 820 kor. tökécsített időközi kamatok 220 kor. 25 fill. 2. Perselyes matiné alkalmával perselypénz 294 kor. 54 fill. 3. Adományok 181 kor. 36 fill. 4. Rendes tags. hátralékokból 16 kor. 5. Pártoló tags. hátralékokból 7 kor. 6. Folyó évi rendes tags. díjakból 250 kor. 7. F. évi pártoló tags. díjakból 40 korona. 8. Az iparos-önképzőkör adománya 114 kor. 82 fill. 9. Estély jövedelme 680 kor. 2 fill. 2. Kiadások: 1. Kenyérosztási költségek 479 kor. 33 fill. 2. Tejszegélyek 118 kor. 48 fill. 3. Pénzsegélyek 146 kor. 4. Szolgafizetés 60 kor. 5. Matiné- és estély rendezési költségek 278 kor. 75 fill. 6. Egyéb kiadások 89 kor. 74 fill.

Vagyon állapot 1906. december 31-én: 1. Alapítványi tőke 4589 kor. 17 fill. 2. Kenyérosztási alap 210 kor. 25 fill. 3. Pénztári készlet 1085 kor. 20 fill., mely utóbbiból 833 kor. 34 fill. forgótőke címen takarékpénztárban van, 251 kor. 86 fill. készpénz.

Ezekből látszik, hogy az önként, — szeretet tartozásából, — magunkra vállalt feladatot igyekeztünk elvégezni, s egyesületünk jövő biztos fennállásának alapját is lerakni.

Érezzük ugyan, hogy még sok „az aratni való gabona” ezen a mezőn, de bizzunk, hogy időnként küld az aratás Úra a munkára új, hűséges aratókat is! — Többet is tehetünk volna talán, — de a „szerepet tartozását” soha teljesen kifizetni nem lehet.

Munkálkodásunk csendes, zajtalan volt, — mint ahogy az elvetett jó mag észrevétlen zökken szárba és hoz gazdag terméseket! — Csak a kunyhók és azok szegényei tudnak róla, s azoktól se várunk köszönetet, se magasztalást: hálaadásuk az Istent illeti, ki szeretet, segedelem és könyörület Istene!

Nekünk azonban tisztelt Közgyűlés, kedves kötelességünk az, hogy hálás köszönetet mondjunk megbecsülhetetlen hasznos és áldásos működéséért első sorban elnöknök: Zeyk Dániel né ömeltóságának; — anyagi javaink hü és fáradhatatlan kezelőjének: Zayzon János pénztárosnak: — a választmánynak és egyesületünk minden pártolója és jóakarójának.

Az Isten segedelme legyen ezutánra is velünk, s áldása a mi igazságos munkánkon, hogy egyesületünk felvirágozzék, s lehessünk a szeretet munkájában a mi Krisztusunknak — érdemtelen bár — de hűséges munkatársai!

H i r e k.

Olvasd a bibliát.

Krisztus feltámadása.

Máté ev. 28, 1—10.

„A Krisztus feltámadott!” így köszöntik ma sok helyt egymást az emberek. Az ellenség hiába pecsételte meg a követ, hiába voltak ott őriző vitézek. Ki gátolhatná a napot, hogy fel ne keljen? Diadalmat vitt a Juda nemzetségéből való oroszlán.

Arany mondás:

Én is jól tudom, hogy az én Megváltóm él, és hogy az utolsó ember a földből feltámad. Jób 19, 25.

Oktató jegyzetek:

I. Mert Krisztus feltámadott, azért Isten fia.

Már az ó-testamentumban jövendölte az Úr, hogy az Isten fia fel fog támadni. (XVI. Zsolt 10. v. Ézs. 53, 8.) Jézus maga hirdette, hogy fel fog támadni (Luk. ev. 18 33.) Más bizonyosság is volt arra, hogy ő Isten fia, a mennybeli szózat (Máté ev. 3, 17.) az ő tanítása, csodatételei; de mindezt a halál megsemmisítette volna; szent élete is bizonyítaná, de a halál a bűnnek zsoldja, (Róm. 6, 23.) Azért szükség volt erre az utolsó, legerősebb bizonyítékra. Isten feltámasztotta Jézust s azzal Isten maga tanuskodik, hogy a mi Urunk Isten fia.

II. Mert Jézus feltámadott, azért a mi Megváltónk.

Ha Jézus nem támad föl, akkor nem a mi bűneinkért szenvedett; akkor hiábavaló a mi hitünk is (Kor. I. 1. 15, 17.) De feltámadása bizonyosság arra, hogy Isten elfogadta az áldozatot és mert teljes volt az áldozat azért a koporsó nem tarthatta fogva. A mi bűneinkért halálra adatott és feltámadott a mi igazolásunkért.

III. Mert Jézus feltámadott, mi is feltámadunk.

Ő a halált is eltörölte és az életet a hallhatatlanságot világgosságra hozta. (Tim. II. lev. 1, 10.) Krisztus feltámadott és azoknak, a kik elaludtak, lett első zsengejük. (Kor. I. 1. 15, 20.) Ádám-ban mindnyájan meghalnak, Krisztusban mindnyájan megelevenítetnek. (Kor. I. 1. 15, 22.) L. még Péter I. 1. 3. Ján. ev. 5, 28, 29. Hol vagyon, halál, a te diadalmad? Hol vagyon, koporsó, a te fulánkod? Az Istennek legyen hála, ki adott nekünk diadalmat a mi Urunk Jézus Krisztus által. (Kor. I. 1. 15, 55, 75.)

— **Hegedüs Sándor alapítványai.** A Hegedüs család a boldogultnak e budapesti egyház javára tett 10000 koronás alapítványát még 8000 koronával növelte s azonkívül a Nagypénteki ref. Társaságnál is 8000 koronás alapítványt tett.

— **Főgondnok beiktatás.** A dunántuli egyházkerület ujonnan választott főgondnokának Tisza István grófnak beiktatását ápr. 30-án fogja megtartani Pápán, a tavaszi egyházkerületi gyűléssel kapcsolatban.

— **Paraszt lázadás Romániában.** A legközelebbi napok eseményei ugyancsek sok keserőséget okoztak a mi oláh agitátorainknak, kik büszkeséggel szoktak hivatkozni a „román testvérek műveltség”-ére. Középkorra emlékeztető vad kegyetlenséggel valóságos orosz vérfürdőt rendeztek a zsidóbé-lők között. Egész váratlanul lobbant lángra a parasztlázadás, melynek tulajdonképpen oka a földinség. Az országnak csaknem fele nagybirtokosok kezében van, kik maguk urmódjára Bukarestben költik jövedelmüket, míg a kezelést zsidó bérlőkre bízzák. A lakosság — értve alatta a munkás földmives elemeket — 90 százalékanak vagyis 100 közül 90-nek nincs egy tenyérnyi földje, hanem a nagybirtokok zsellérszerű műveléséből tengetik nyomoruságos életüket napról-napra. Régóta panaszkodnak s most már látva kérésük sikertelenségét 30—40 ezer főnyi csapatokba összeverődve követelik a túl sok nagybirtok megszüntetését. S mivel a nép közvetlenül a zsidó bérlőkkel érintkezett a sanyaru állapot megteremtőjének őket tartotta s ép ezért fordult ellenük, ölvé, gyilkolva — akárcsak nálunk 1848-ban — az oláhságot jellemző kegyetlenséggel. Most már a kormány lázasan siet az elmulasztott törvényeket életbe léptetni. Nehezíti a helyzetet az is, hogy a katonaság sem teljesen megbízható, helyenként a legénység nemcsak tétlenül nézi a pusztítást, de maga is kiveszi részét. A sortűzek áldozatai tetemesek s remélhető, hogy a fékevesztett tömeg egy pár nap alatt szétverten elmélkedhetik a rövid ideig tartott dicsőségről.

— **Katholikus lap ítélete saját egyházáról.** A

„Debreceni Kath. Lap.” érdekes különben a kath. egyházban elég gyakran előforduló esetről emlékezik meg. Egy debreceni r. kath. vallású állami hivatalnok törvényes elválás után másodsor nősült s e házasságából fia született. Bejelentés, illetve keresztelek alkalmával a debreceni kath. pap kész volt ugyan a gyermekét megkeresztelni, de csak mint „törvénytelen”. Midőn a törvénytudó apa az ország törvényeire hivatkozva, követelte fia törvényes voltának elismerését a pap azt felelte: Magyarországon a kath. egyházzal nem lehet packázni. Az apa erre odahagyta vallását. Természetesen vele is megjáratták az áttéréseknél a szokásos kath. kálváriát. Ez maga a tény. S mit mond erre a nevezet kath. lap? Elitéli oly keményen mint egy protestáns ember s kérdi, hogyan fér össze e tény a szeretet vallásának papjával? „Szabad-e a XX. században a rideg hatalmi eszközöknek az emberi egyenlőséget megcsufoló, a születési előjogot az ország törvényei fölé telő és az emberi méltóságot lealázó gyakorlatát? Nem a szivünk, lelkiismeretünk és törvénytiszteltetünk tiltakozik ellene.” Iám Debrecenben még a katolikus vallás hívei is szabadabban gondolkoznak.

A szeretetről.

(Vége)

... Néző uralkodik Rómában...

A cirkusz nagy mésző kockái vakító fehérségben ragyognak a nyári nap világában. A nép megsibongva siet a színpad felé és kékes árnyékuk egymásután rúnik el a köríves kapu alatt.

Odabenn a nép ezre türelmetlenül várja az előadás kezdetét. A császár is itt van már és meglegedve néz körül a népségen. Egyszer aztán bevezetik azokat, kik halálra voltak szánva. Bevezetik a keresztyéneket. Elöl egy idős férfi jön. Utána a többiek. A kisdéd csapat szomorúan néz végig az örvendező tömegben s mintha isteni ihlet szállt volna keblükbe, énekelni kezdenek. Lassan, fájdalmasan zug a himnusz hangja s visszaverődik a hatalmas falakon. Mélységes csönd lesz. Csak az ének hallik folyton, szomorun... A nép is csodálkozva nézi őket. Ki adta ezek szívébe a nyugalmat, hogy így viselik sorsuk terhét? Mily fenséges fény varázsa ömlik el arcukon!

Eh! a császár megunja nézi és jelt ad a rendezőnek. A vadállatok rácsos ketrecze egyszerre felnyílik. A kiéhezett vadak rémes ordítással rohannak elő s meglátva a himnusz éneklő sereget, mintha egy pillanatra visszahökkenének. Egy gyöngye keresztyén leánya pedig ott térdel közel a császári trónushoz, az arena szélén. Szemével a magasság felé néz s imádkozik.

... Aztán megkezdődik a vérengzés...

— Irgalom! — sikolt a leány — lerogyva a császár felé. Oh irgalom! Hiszen neked is van szíved! Mi is csak emberek vagyunk!... Neked is fáj. Nézd, oh nézd, jó tesvéremet ott marcangolja egy fenévad! Oh Istenem, édes atyám, szeretet Istene. De szavát elnyomta a nép izgatott örömkialtása. A vér látása vadállatokká tette őket. És a jó római nép újongva dicsőítette a császárt a mulatságért.

Te pedig szegény leány, elvesztél a többivel. Mint Idvezítő, te is életedet adtad hitedért. Aztán ha kiáltásod meghallották volna, akkor sem értik meg! Irgalmat esedeztél. Hát mi az irgalom? Nem tudta azt a dicső római nép császára, nem ismerte azt a nép sem.

Oly távol állott e szó mélységes értelme az ő hideg, könyörtelen lelkektől.

Irgalmas csak az lehet, kinek szíve van, aki szeretni tud. Nekik nem volt szívök. Nem ismerték a szeretetet!

És éppen ezért pusztult el Róma és a többi nagy világbirodalom mind.

De az eszme, melyet ti hirdettetek és melyek hirdetői voltatok, nem pusztult el. Él és élni is fog örökké. Élni fog az evangélium és a keresztyén vallás, mert a szereteten alapszik. És erős alap ez, mert a szeretet a legnagyobb hatalom. A szeretet a lélek üdvössége. A hit egykor látássá lesz, megszűnik; a remény egykor valóságra válik, megszűnik; ámde a szeretet megmarad örökké, mert Isten a szeretet.

És végig kísérhetnénk a történelem folyamán a keresztyénséget, mindenütt látnánk, hogy az alaptörvény, a szeretet végigvonul annak minden fázisán. Hol erősebben, hol gyengébben. Én csak azt akarom elöttek bebizonyítani, hogy a mi vallásunk a szeretet vallása. Istenem, ki az örök szeretet, kitől minden jó adomány származik, ő oltja a mi szívünkbe szent Fia, a Jézus Krisztus által és a szeretet tartja is ébren.

De nem elég csak tudni ezeket, de munkálkodnunk kell ebben. Részt kell vennünk a szeretet munkájában.

Az emberi szellem hatalmas képviselője Luther, Zwingli, Kálvin is a szeretet munkájában szorgalmatoskodtak, amidőn visszavezették a keresztyénséget az üdítő, tiszta forráshoz, a szeretethez.

Én is a szeretet munkájára serkentlek titeket, kinek szíve minden szép s nemes iránt fogékony. Az Ur kegyelmének milyen csodálatos gazdasága és mélysége tárul fel előttünk, ha ilyen munkába kezdünk. Mint lesz előttünk világosabb a magunk gyarlósága, tehetetlensége. Mennyi csalódáson kell keresztül mennünk, de csak azért, hogy annál jobban megismerhesük az Ur szeretetének nagyságát.

Szeressétek az Istent és ne szégyeneljétek a Krisztus tudományát. Fordulj bizalommal Ő hozzám és jól leszen dolgod mindenkor!

Pedig hányan vannak, akik nem szeretik és ha úgy fordul sorsuk, óhajtják megismerni, de nem tudják, hogyan.

Elbeszélek nektek erre egy történetet.

Körülbelül husz év előtt Filadelfiában egy ügyvéd ember cipőit tisztította egy borbélyüzlet előtt. A kis cipőtisztító gyereket már régóta jól ismerte. Ma reggel a fiu feltűnően komoly és csendes volt, míg máskor csak úgy sziporkázott a beszéde a sok humoros megjegyzéstől. Egyszerre nagy komolyan ránézett az ügyvédre és minden bevezetés nélkül így szólt: „Szereti ön az Istent?”

A fiatal ember előkelő és minden tekintetben becsületes ember volt, de semmiféle egyházi, sem pedig vallásosságra hajló lélek és így a kérdés nevetségesnek és tréfának vette. Hanem csakhamar meggyőződött annak komolyságáról. Milyen különös kérdés? Eddigél még senki sem kérdezett ilyesmit. Rövid szünet után így szólt a fiuhoz:

— Miért akarod ezt tudni? És mit jelent egyáltalában ez a kérdés?

— Édes anyámmal — szólt a fiu — holnap költözünk ki eddigi lakásunkból. A házat lerombolják és most már új hajlék után kell nézzünk. Anyám annyit dolgozik, amennyit csak bír. Nagy bérösszeget nem fizethetünk, nagyanyám is nálunk lakik és ő egészen béna. Tegnap két uriembert hallottam egymással beszélgetni; az egyik azt mondta, hogy a jó Isten szereti azokat, akik őt szeretik és minden szükségéből megszabadítja, ha ő neki azt elpanaszolják. Egész éjjel e felett gondolkodtam s elhatároztam, hogy keressék majd valakit, ki az Istent szereti és megkérem, hogy mondja el helyettem Neki az én bajomat.

Az ügyvéd erre zavarba jött. A fiunak mindössze csak annyit tudott mondani, hogy keressen magának más valakit. Hiszen oly városban, mint Filadelfia, ahol annyi a templom, bizonyára akadnak emberek, kik neki felvilágosítással szolgálhatnak. Aztán egy öt koronást adott a gyermek kezébe és sietve távozott.

Gondolatai azonban napközben sokszor visszatértek a kis utcai gyermekhez és különös kérdéséhez. — Mondhatom, szép helyzet — így szólt magában; — egy keresztyén országban lakó okos, tanult ember, egy egyszerű utcai gyermek kérdésére nem tud felelni. Miért nem tudtam kérdésére válaszolni. És vajjon miért nem?

Az ügyvéd őszinte volt önmagával szemben. A kérdés arra indította, hogy kutassa, miért nem tudott

ő arra megfelelni. Még aznap este elment egy lel-
készhez és egész nyíltan elmondta neki baját. És
nemsokára az Ur követője lett, ki őt ily csodálatos
módon kereste s találta meg. A kis fiu is csakhamar
jobb lakást kapott Munkaadóinak száma is megkét-
szereződött, mert sokan érdeklődtek utána. Sokakat
talált még, akik az Istent szeretik. Az ügyvéd is kü-
lönös szeretettel viselkedett iránta, sőt később magá-
hoz is vette, először mint inast, azután kitanította,
majd pedig irnoka, később segédje lett.

Most pedig husz év múlva a kis utcai gyermek
tekintélyes ügyvéd és isten országának buzgó mun-
kása. Az Urhoz való szeretetét különösen abban mu-
tatja meg, hogy az elhagyott utcai gyermekeket segíti
és az Urhoz igyekszik vezetni őket.

Hát ti szeretitek-e az Istent?

Szeressétek felebarátaitokat is.

És ne ijedjete meg attól, ha a munkában aka-
dályokra találtok s ha arra a tapasztalatra juttok,
hogy a legnagyobb akadály magatok vagytok, a saját
énetek minden gyarlóságával, bűneivel, sőt minden jó
tulajdonságával, tehetségeivel is, ha azok az Ur által
meg nem szenteltettek.

A szeretet legyen, ami barátságokat összeköti
és ez legyen éltetek vezére.

Ha ezen az uton jártok, úgy eljuttok az igazi
megszentelt örvendező keresztyéni életre, melyről
egyik nagy költőnk, Madách röviden így szól:

Legyen hát célod: Istennek dicsőség,
Magadnak munka. Az egyén szabad
Érvényre hozni mind, mi benne van,
Csak egy parancs kötvén le: szeretet!

Kardos István.

Szerkesztői üzenetek.

Lapunk olvasóinak atyafiságos szeretettel boldog husvéti
ünnepeket kívánunk. Erősödjének a hitek a Krisztus és egyház
iránti szeretetükben.

M. L. Bardóc A cikk sajnálatunkra későn érkezett.

Ev. ref. lelkészek figyelmébe

Most jelent meg:

Simon Elek vadasdi ev. ref. lelkész

Eredeti Egyházi beszédei.

A mű 9 és fél ivre terjed, bolti ára 3 korona.

Tartalmaz 27 egyházi beszédet, melyek részint ünne-
pekre, részint más alkalmakra irattak.

Megrendelhető: Reichardsperg J. és Társa könyvkeres-
kedésében Maros-Vásárhelyt és a szerzőnél Vadasdon.

Agrár Takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-
szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda,
Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Van szerencsénk értesíteni, hogy Széchényi-téri
intézeti házunk földszinti sarokhelyiségében külön

Bank és Pénzváltó-üzletet

létesítettünk, melynek üzletköre a következő:

1. **Értékpapírok, idegenpénzek** és érmeke vétele és
eladása.

2. **Tőzsdei megbízások** teljesítése.

3. **Sorsjegyek eladása letétjegyre** csekély foglaló
lefizetése ellenében, a fennmaradó vételért az intézet
mérsékelt kamat mellett kölcsön adja, — akár pedig
egyenlő havi **részletfizetésre** is. — Az első részlet le-
fizetése után a sorsjegyekre eső nyereség már a
vevőt illeti.

4. **Sorsjegy igérvények** kibocsátása minden huzásra.

5. **Árfolyam veszteség elleni biztosítás.**

6. **Kisorsolt sorsjegyek** és egyéb sorsolt érték-
papírok beváltása.

7. **Előlegek nyújtása értékpapírokra** a legmérsé-
keltebb kamat mellett.

8. **Osztlysorsjegyek elárúsítása.**

9. **Takarékbetétek tvétele** könyvecskékre, folyó-
és cheque számlára.

10. **Szelvények beváltása** és új szelvények be-
szerzése.

11. **Utalványok és hitellevelek kiállítása** bel és kül-
földi piacokra.

12. **Letétek.** Elfogadunk értékpapírokat, okmányokat
kezelésre vagy lepecsételt csomagban megőrzésre mér-
sékelt díj mellett.

13. **Magánpénztárak (Safe deposit)** Értékpapírok,
okmányok, ékszerek, végrendeletek stb, tűz- és betörés
mentes megőrzésére szolgáló rekeszek olcsó díj mel-
letti bérbeadása.

14. **Költségmentes megvizsgálása** sorsjegyek és
mindennemű sorsolás alá eső értékpapírok huzásának
15. **Kivándorlóktól érkező** pénzek, utalványok és
chequeket legolcsóbb beváltási helye.

Foglalkozunk egyáltalán mindazzal, a mi a bank-
és pénzváltó üzlet körébe vág és szívesen szolgálunk
elvilágosítással és utbaigazításokkal.

pénzváltó üzlet hivatalos órái:
délelőtt 8—1 óráig
délután 3—6 óráig.

Agrár Takarékpénztár Részvényársaság
Maros Vásárhelyt.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZŐ IZU TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„VASÁRNPAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP.

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja **egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona.** Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utcza 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

